

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Juris Canonici A. R.P. Paulo Laymanno Societatis Jesu Theologo SS.
Canonum In Alma, Catholica, Et Episcopali Universitate Dilingana
Professore Qvondam Ordinario, Prælectionibus Academicis Illustrati

Laymann, Paul

Dilingæ, 1673

Capitvlvm LXIII. Dilecto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62587)

Advocati non obest parti seu Clienti, quo minus eam statim revocare, & Advocato suo contradicere possit, si tamen sciens taceat, censetur eam approbare & ratam habere. *arg. l. 1. C. de errore Advocator. vbi dicitur: Quæ Advocati presentibus ijs, quorum causæ aguntur, allegant, perinde habenda sunt, ac si ab ipsis Dominis litium proferantur. Vide Alex. hic. n. 4.*

Not. III. Iudex delegatus causam, vel articulum causæ jurisdictionalem subdelegare non potest, nisi sit delegatus Principis. *c. 27. §. Si verò, de off. deleg.* At verò nudum ministerium seu non jurisdictionalem causæ articulum. v. g. meram testium depositionem delegatus alteri committere potest secundum *Gloss. receptam in Clement. vn. de off. delegati.*

CAPITVLVM LXIII.

Dilecto.

PARAPHRASIS.

Honorius III. Presbytero D. contulit Canonicatum in Ecclesia Salamantina & super eius receptione literas executoriales misit ad Archidiaconum & alios. Sed Capitulum exceptionem opposuit coram executoribus, cum enim certus numerus Canonicorum in Ecclesia iuramento firmatus sit, de quo in literis nulla mentio fiebat, idè ex earum vigore non posse procedi ad executionem, & ne executio fieret, ad Sedem Apostolicam appellarunt, sed Iudices siue executores (sunt enim mixti, quando deputantur ad executionem beneficialium literarum, si aliqui sint, quorum interest, vel qui contradicunt, sicuti dicitur *l. 3.*) appellatione posthabita, in Episcopum & Capitulares excommunicationem protulerunt, ea propter Capitulum Procuratorem Romanam destinavit, per quem petebant sententiam irritam declarari. Honorius III. auditorem causæ dedit, coram quo ex depositionibus & confessionibus partium constitit quidem, quòd in Ecclesia Sala-

mantina certus Canonicorum numerus juratus sit, & quòd exceptio de hoc opposita fuerit à Capitulo coram Executoribus atque appellatum, sed non satis constabat appellationem propter exceptionem illam non admissam, aliamve causam legitimam interpositam fuisse, idè Honorius III. mandat quibusdam à se delegatis, vt super hoc ipso cognitionem suscipiant, & si repererint, exceptionem eam de certo jurato Canonicorum numero, aliamve legitimam fuisse propositam nec admissam & propterea appellatum, executorum processum irritum esse declarent.

SUMMARIVM.

1. Exceptio peremptoria si impetratas literas debilitet, aut subreptitias ostendat, etiam ante litis contestationem opponi potest.
2. Pars litigans appellare non potest à gravamine nondum presente, seu nondum illato à iudice.

Not. I. Si exceptio peremptoria seu merita causæ infringens, etiam impetratas literas debilitat aut subreptitias ostendit, non tantum post litem contestatam opponi potest, sed etiam tanquam declinatoria seu dilatoria ante litis contestationem quatenus opponitur, quòd Iudex delegatus vel executor vi talium literarum procedere non possit. ita *gloss. in c. 1. verb. obientum. de lit. contest. in 6.* vbi ait: Si exceptio peremptoria perimit literas ante & post litem contestatam, opponi potest.

Not. II. Pars litigans appellare non potest à gravamine nondum presente seu nondum illato à Iudice. ita *Ioan. Andr. hic. n. 2. Imol. n. 8.* qui tamen rectè monent: si Iudex vel executor quidpiam mandet exequendum intra certum tempus, & nisi fiat, censura ipso facto incurratur, appellari possit. *cap. 4. hoc tit.* quia ita mandans actu gravat, quandoquidem ordinariè loquendo, Iudex vel executor, intellige mixtus, incipere non debet à mandato parte non citata, nec audita. *l. 1. C. de execut. rei jud.* Secus est, si clausulam iusti-

justificatorium inferat mandato, vt vel exequatur pars, vel si causam non exequendi habeat, compareat & proponat, tunc enim Iudex non censetur grauare, præcipiendo, quãdo pars mandatum declinare potest, legitimam exceptionem afferendo, ita sumitur ex hoc cap. ex quo colligitur, quòd habens legitimam exceptionem aduersus executoris mixti mandatum, ab eo appellari nõ possit, nisi prius exceptionem proponat, eoque non admittatur; tum ex hac causa, videlicet ob reiectam aut non admissam exceptionem appellari potest.

Obijcitur. Subreptio ipso iure inducit nullitatem rescripti beneficalis *c. 2. de filiis Presbyter. in 6.* in nostro autem casu notoria erat subreptio per confessionem partis, quod videlicet Canonatus à Papa in forma *Dignum* impetratus fuerit, eo tacito, quòd numerus Canonicòrum juratus sit; id enim si Pontifex sciuiisset, non facillè Canonatum conferendo, Capitulum grauare voluisset, ergo frustra Honorius III. inquirendum esse ait, num forma appellationis legitime observata sit, cum, etiamsi appellatum non esset, Presbyter à petitione Canonatus remoueri debuisset.

Confirmatur, si ex confessione partis appareat, eam jus non habere, non est curandum, num iuris ordo seruatus fuerit, cum in re notoria iuris ordo non requiratur, *arg. 6. vl. de rest. sui. spoliator.* maxime verò si causa beneficalis sit, in qua plurimum potest Iudicis ordinarij officium. *arg. c. Oblata. 57. h. t.* ergo Pontifex rescripti impetrationem statim irritam declarare, & impetranter repellere debuisset, & non causam appellationis cognoscendam mandare.

Respondent *Abb. Franc.* & alij post *Ioan. Andr. h. c.* quia hoc loco coram Iudice appellationis, videlicet Pontifice, actum non fuit, per viam nullitatis, dicendo rescriptum esse subreptitium ac irritum, nec executioni mandandum. sed per viam appellationis, idem eius formalia probanda erant, videlicet: appellationem modo legitimo fuisse interpositam. Interim verò tametsi Capitulum in probatione succubisset, vel

appellationem deseruisset, nihilominus tamen per viam nullitatis agere dicto modo potuisset.

CAPITVLVM LXIV.

Nicolao.

PARAPHRASIS.

Cum in Controuersia, quæ erat inter Abbatem & Conuentum S. Mariæ & militem Nicolaum, Monachi appellassent ad sedem Apostolicam, miserunt vnum ex fratribus Procuratorem dato mandato procuratorio duntaxat ad impetrandam delegationem causæ & alterius impetrationi partis contradicendum. Postquam verò Pontifex Cardinalem causæ auditorem dedit, & coram eo partibus presentibus Monachus mandatù exposuit, Nicolaus petiuit, vt contra Monachos tanquam contumaces procederetur, & ad expensas condemnarentur. Quare hanc causam Honorius III. quibusdam delegauit hac forma: si cognouerint, quòd Abbas & Conuentus appellationi suæ terminum præfixerint, vt ipsos ad expensas condemnent, eo quòd milite, contra quem appellatum, causam personaliter prosequente, ipsi Procuratorem non sufficientem ad causam appellationis prosequendam miserint.

SUMMARIVM.

1. *Causa appellationis ad Curiam deuoluta, & parte personaliter non veniente, Procurator mitti debet cum pleno mandato ad prosecutionem causæ.*

Not. vnic. Si causa appellationis ad Curiam deuoluta sit, non sufficit quòd appellans vel appellatus mittat Procuratorem ad impetrandum Iudicem delegatù in partibus & contradicendum impetrationi partis alterius. Sed debet Procurator, nisi pars personaliter veniat, mitti cum pleno mandato ad causam appellationis prosequendam, alioquin principalis reputatur contumax, & in expensis condemnatur, De hoc *inf. c. Interposita. 20. h. t.*

cccc

CAPI-